

מאורות שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא

בעיה"ק חברון תובב"א

בנשיאות כ"ק שרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד עש"ק פרשת תזריע / החודש / מברכין
 כ"ז אדר ב' התשע"א שנה ה' – גליון 237
 נא לא לקרוא בזמן התפלה – טעון גניזה
 זמני הדלקת הנרות ומוצ"שק – קטן קל
 מוצ"ש הדלקת נרות

19:35	18:23	חברון
19:35	18:22	ירושלים
19:37	18:39	תל אביב
19:36	18:37	באר שבע

מאורות הפרשה

"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספוזת או בהרת" (ויקרא י"ג, ב) מצינו במדרש האחרון בפרשה שדורש את

ארבע המלכויות כנגד ארבעה סוגי צרעת: "שאת זו בבל.... ספחת זו מדי בהרת זו יון נגע צרעת זו אדום
 "והיה בעור בשרו לנגע צרעת....." [ויקרא רבה פרשה ט"ו, ט]. ובידוע שגלות המר הזה גלות אדום מתמשכת והולכת
 עד בא גואל צדק מהרה אכי"ר, קמה וניתן לה כוחה מ"נגע צרעת" היינו משנאת חינום המביא ללשון הרע ורכילות
 שקשים הם ואין לך אדם שאינו נגוע מהם ולו כמלוא נימה. אשר על כן, אמרה תורה "והיה בעור בשרו לנגע צרעת
 והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים", ויש לבאר סדר ההדרגה שנתנה תורה, שהרי מאלו שפרקו עול
 מלכות שמים מעליהם בפרהסיא בנקל יוכל האדם להישמר ולרחק, אך מאותם שמראים עצמם מיושבי בית המדרש,
 ונוהגים בחסידות ופרישות ועושים מעשה זמרי ודורשים שכר כפינחס, יקשה להישמר, שהרי בא ונכנס עמם לתורה
 ולתפלה בשל הניצוץ הנשמתי הנוטה אל שרשו, אך מעורב הוא טוב ברע, וסימנך שאינו נזהר בלשון הרע ורכילות גם
 במקום הקודש, וסימן יהא בידיו של עובד ה' באמת כשרואה שהנה יורד הוא מהתלהבותו בתפלה ובלימוד התורה –
 זה משום שיש עמו אחד מאלו המראה עצמו לכשר, והנגע שלו הוא פנימי. והוא שאמרה התורה "אדם כי יהיה בעור
 בשרו שאת או ספחת או בהרת" אלו הם העבירות שבידו של המתגאה והדובר רע על איש יהודי באשר הוא, על כן
 הקב"ה מגלה על עורו את העבירות שבקרבו, וכל זה על מנת שעובד ה' שבשם כהן יכונה יראה שפנימיותו של אותו
 האיש רע, "ושער בנגע הפך לבן" שמראה עצמו כאיש ישר וירא אלקים, אך "ומראה הנגע עמוק מעור בשרו, נגע צרעת
 הוא וטמאו הכהן". היינו שירחיק עצמו מלשמוע ללשון הרע ורכילות של אותו האיש, וירחק ממנו לבל יתאוה ללשון
 חלקקות לשון מדברת רעות, וישא תפלה לפני בורא עולם שיסייעו לבל יפול בשחת הרע הזה, ואם יש בידו להוכיחו
 ולסייעו שיעשה תשובה מוטב ואם לאו ירחיק עצמו מאש זרה זו ככל שיוכל. אך יזהר הרבה לבל יפול גם הוא בעין רעה
 שלא יוציא שם רע על אותו האיש, ויקבל על עצמו להקפיד הקפדה יתירה על כל היוצא מפיו. והוא בדרך רמז הנאמר
 "אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת" שהוא בטומאה והיפוכו בקדושה
 "יצנה את בניו ואת אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט" במספר מכוון. וה' יעזרנו וישמע לקול תפלתנו
 ויחיש גאולתנו אכי"ר.

לפרשת החודש

"ויקחו אליך פרה אדומה תמימה" (י"ט, ב) ולכך למשה נתגלה טעמי הפרה איך להיזהר ממנה, כי יכול להיות בעיני עצמו צדיק
 גמור, בתכלית הזהירות, ואחר הבדיקה יהיה נמצא רשע גמור שאין לו חלק לעוה"ב מחמת גסות הרוח, כמו שאירע לדואג ואחיתופל
 וירבעם בן נבט הצורר הרשע עוכר ישראל, ואלו היה נתגלה טעמי הפרה לאמיתות, כבר היה נתבטל הבחירה מן העולם, ולמשה
 נתגלה, וזהו ויקחו אליך דקות דבר הנעלם הזה. ודע, כי אי אפשר להינצל מקליפה דקה הזאת אם לא בהתקשרות ניצוץ משה
 רבינו. וזהו ויקחו, יקחו הענין הנעלם שתמתיק בחינות נגה, ועוד שיקחו פשטות מצות פרה לקיים מצות ורצון הבורא, שאמר ונעשה
 רצונו לנחת רוח לפניו". [היכל הברכה שמות רל"ג].

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 העורך: בן ישי עוזיהו

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>

מאורות רבותינו מקומרנא

" וראהו הכהן והנה נהפך הנגע ללבן וטהר הכהן את הנגע טהור הוא" [ויקרא י"ג]

הרי די לומר וראהו הכהן והנה נהפך הנגע ללבן וטהר אותו, למה כפל לשונו ואמר עוד "את הנגע טהור הוא". אלא ידוע הוא המובא בשם הבעש"ט שכל הישועות שהיה הבעש"ט זלה"ה מביא על ישראל כשהיו באים אצלו איזה ישראל בבקשה להושיע לו, היה רואה למעלה בשכינה הקדושה מה ואיזה פגם נמצא שם על איש זה. שצינור שלו מדבר זה הוא סתום. אז היה מתפלל עבור ישראל בזה שנמתק למעלה דין זה ממנו, ואז במילא כשנמתק שם, בא במילא למטה ישועות של ישראל.

[מרבינו מהרי"א מקאמרנא]

מאורות הסיפור החסידי

ר' הלל נקלע לפני פסח לרומא בתקופה שהיה אסור ליהודי לדרוך ברומא, בערב פסח חיפש בשוק מישהו שקונה מצרכים יהודיים, כדי לגלות מיהו יהודי, וראה את ראש העיר רומא שמצווה על משרתו לקנות משהו, המשרת קנה חזרת וחזר לכרכרת ראש העיר. ר' הלל ביקש להתקבל בדחיפות אצל ראש העיר וסיפר לו שהוא יהודי ומבקש את עזרתו כדי לקיים את הפסח, היות וראה שקנה חזרת בשוק.

ראש העיר שמע בשקט את דברי ר' הלל ולא ענה לו במלה אחת. במקום זה הוא אחז בזרועו של ר' הלל והכניסו לחדר שני, שם פתח דלת סודית, שהובילה לאולם תת קרקעי גדול, שהיה חלק מדיירת סתר. באולם הזה עמדו שולחנות ערוכים כל טוב וריח של מאכלי יום טוב עמד בחללו של המקום. "כאן מצד שני תמצא חדר בשבילך" - אמר ראש העיר לר' הלל. והושיט לו יד ידידותית לברכת שלום עליכם.

בהגיע שעת המנחה דפק משרת על דלת חדרו של ר' הלל וקרא לו ללכת להתפלל. ואכן בית כנסת יפה ומהודר שכזה לא ראה ר' הלל מימיו. הקירות היו עשויים מאבני שיש יקרות, המנורות היו ריקועי זהב טהור ועל התקרה ציורים אומנותיים בעל רמה. לבושו של הקהל בבית הכנסת היה חגיגי וכל האוירה הזכירה התרוממות הרוח, כל זה לא התאים למה שר' הלל דימה בנפשו כאוירת בית כנסת מחתרית, שבאיו חיים בפחד מתמיד מאימת השלטונות.

לאחר תפילת המנחה אמר הציבור את סדר קורבן פסח. בתום תפילת הערבית איחלו המתפללים איש לרעהו חג שמח וכל הקהל נכנס לאולם האוכל הגדול שליד בית הכנסת, כדי לערוך שם את ה"סדר". ר' הלל, אותו הושיבו בראש השולחן, שוב לא האמין למראה עיניו. הזאת רומא, העיר שבה אסור ליהודי לגור? האין זו הוכחה לכך שהגויים, עם כל הגזרות שיגזרו על היהודים, לעולם לא יצליחו להתגבר על רוח התורה המפעמת בעם? ... הנה עם ישראל חי גם כאן ברומא והוא נצחי יחד עם תורתו.

אולם בשבתו ליד השולחן, תוך כדי סעודה, הוא ראה דבר שהקפיץ אותו פתאום ממקומו. לתמהונו הרב הבחין בכך, שאחד המשרתים הגיש לשולחן פרוסות פרוסות של עוגת גבינה, האורחים לקחו ממנה ואכלו ממנה לתאבון. מה קורה כאן? - שאל את עצמו ר' הלל בחרדה. האם הוא נמצא בין יהודים או חס ושלוס... האם יהודים אינם יודעים שאסור לאכול גבינה אחרי בשר?

בבקשו סליחה הוא פנה אל ראש העיר גם כבעל הבית ושאלו, אם אין יודעים כאן את הדין, שאסור לאכול חלבי אחרי בשרי. "אני הרי חשבתני שאתם יהודים שומרי מצוות" - קרא ר' הלל בזעם כשדמעות עומדות בעיניו. "אני הרי אכלתי אצלכם את הסעודה הראשונה של פסח ומי יודע אם לא נכשלתי באסור החמור של חמץ בפסח".

במקום להשיב על דבריו, ביקש ראש העיר את ר' הלל שיטעם אף הוא מעוגת הגבינה הטעימה. ואשר לעבירה של חלב אחרי בשר, החל להביא ראיות שאין הדבר נורא כל כך וכי אצלם בכלל לא גורסים שזו עבירה, מדבריו היה ניכר כי הוא מחזיק את עצמו ללמדן גדול, וזה עוד יותר העלה את חמתו של ר' הלל...

לאחר דין ודברים נוכח בעל הבית לראות עד כמה נפגע ר' הלל מדבריו הוא נענה ואמר: "להוי ידוע לך אורח יקר, כי עוגת ה"גבינה", שכולנו אכלנו כאן, היתה על טהרת הקדש וממילא היא היתה "פרוה" במאה אחוז. ואילו את דיני בשר וחלב אנו מקיימים לא פחות ממך".

"ומדוע זה לא אמרתם לי מיד?! -" הקשה ר' הלל - "מדוע גרמתם לי כל כך הרבה צער ועגמת נפש?!?"
"עליך להבין" - השיב ראש העיר - "כי היה מקום לחשד, שמא מרגל אתה, שנשלח כדי לגלות סודנו. רצינו לנסותך ועתה שעמדת בניסיון והחשד בטל, הבה נשמח כולנו בשמחת חג הפסח, חג החרות..."

"ונשלמה פרים שפתינו" [הושע י"ד, ג]

הלכות מעשה הקרבנות להרמב"ם

הלכות מעשה הקרבנות פרק ב

א היינו והסלת שמביאין עם הקרבן--הן הנקראין נסכים, והסלת לבדה נקראת מנחת נסכים. ומנחת נסכים אינה טעונה לא תנופה, ולא הגשה, ולא לבונה--אבל טעונה מלח; וכלה נשרפת על מזבח החיצון. והיין יתנשך על המזבח, ואין נותנין אותו על האש; אלא מגביה ידו, ויוצק על הקסוד, והוא יורד לשתיין.

ב אין טעון נסכים אלא עולת בהמה והשלימים בלבד, בין היו קרבן צבור או קרבן יחיד; ואף כבש יולדת ואילו שלכוהן גדול--הואיל והן עולות, טעונים נסכים. אבל העוף והאשמות והחטאות, אין מביאין עמהם נסכים--חוץ מחטאת מצרע ואשמו, שנתפרשו נסביהם בתורה.

ג ומנין שאין מביאין נסכים עם החטאת והאשם--שנאמר "לפלא נדר או נדבה" (ראה במדבר טו, ג), דבר הבא בנדר ונדבה: יצאו חטאת ואשם וזכור ומעשר ופסח--הואיל ואינן באין בנדר ונדבה, אינן טעונין נסכים. ומנין להביא שלמי חגיגה ועולת ראיה לנסכים, שנאמר "או במעדיכם" (שם).

ד כמה הוא שעור הנסכים: נספי כבש או כבשה--עשרון סלת בלול ברביעית ההין שמן, ויין לנסך רביעית ההין. וכן נספי העז--בין קטן בין גדול, בין זכר בין נקבה; או נספי רחל, אף על פי שהיא גדולה.

ה אבל נספי איל--הן שני עשרונים סלת בלול בשלישית ההין שמן, ויין לנסך שלישית ההין; ונספי הפר או העגל, בין זכרים בין נקבות--שלושה עשרונים סלת בלול בחצי ההין שמן, ויין לנסך חצי ההין. [ה] אלו הן הנסכים--בין לעולה בין לשלמים, פשעור הזה לכל אחד ואחד: שנאמר "כמספר, אשר תעשו--ככה תעשו לאחד, כמספרם" (במדבר טו, יב).

ו אין מוסיפין על השעורין האלו, ואין גורעין מהן; ואם הוסיף או גרע כל שהוא, פסל: חוץ מכבש העולה שמקריבין ביום הנפת העמר, שהנסכים שלו שני עשרונים בלול בשלישית ההין שמן--אף על פי שנגבלה סלתו, לא נכפל יינו אלא יין לנסך רביעית ההין.

ז [ז] המצרע מביא עם שלושה כבשים שלו, שהן חטאת ואשם ועולה--שלושה עשרונים; ומפי השמועה למדו שהן באין בגלל הזבחים שלו--עשרון עם כל כבש בלול ברביעית ההין שמן, ורביעית יין עם כל עשרון משלשתן כשאר נספי הכבשים. והמקריב את הפלגס--מביא עמו נספי איל, ולא עלה לו זבחו.

ח [ח] ההין, הוא שנים עשר לוג; וכבר הודענו שעור הלוג עם מדות אחרות, בהלכות ערובין. והעשרון--הוא העמר, שהוא שיעור חלה; וכבר בארנו שעורו, בענין חלה.

ט [ט] כשמודדין הנסכים או המנחות, בין מנחת יחיד בין מנחת צבור--אין מודדין אותן במדה שלשלושה עשרונות לפר, או שלשנים לאיל, אלא מודד הכל, בעשרון אחד שהיה במקדש; וכן השמן שלנסכים--מודדין אותו במדתו שבמקדש, ושמן שלמנחות היחיד בלוג שבמקדש: כמנין העשרונות, כמנין הלוגין.

י [י] ברוצי המדות שלסלת, חל--שאינו גב העשרון קדש; וברוצי השמן והיין, קדש--לפי שהוא יורד על גבי הכלי, וכלי הלח נמשחו מבפנים ומבחוץ כמו שבארנו. ולמה יתקדשו הברוצין, אף על פי שאין כונת המודד אלא למה שבכלי בלבד--כדי שלא יאמרו, מוציאין מכלי שרת לחל.

יא [יא] מה היו עושיין בברוצין--אם יש שם זבח אחר, יקרבו עמו; ואם לאו, יפסלו בלינה. ואם לאו, מקיצינו בהן המזבח. [יא] פיצד: לוקחין בהם עולות--הבשר לה', והעורות לכוהנים.

יב הסלת עם השמן שלנסכים אינן מעכבין את היין, ולא היין מעכבן. ולא הנסכים מעכבין את הזבח; אלא מביא אדם קרבנו היום, ונסכיו אחר עשרה ימים--אחד יחיד ואחד צבור: והוא, שלא קדשו הנסכים בכלי שרת; אבל אם נתנו לכלי שרת--אם לנו, יפסלו בלינה.

יג אין מביאין נסכים אלא מן החלין--לא יביאם מתרומה, ולא ממעשר שני, ולא מן הבכורים: ואפלו תודה שמביא לחמה מן המעשר, לא יביאו נסביה אלא מן החלין.

יד כל שעורי הנסכים האמורין בספר יחזקאל, ומנין אותן הקרבנות, וסדרי העבודה הפתובים שם--בלם מלואים הן, ואינן נוהגין לדורות; אלא הנביא צוה ופרש פיצד יהיו מקריבין המלואים עם חנפת המזבח, בימי המלך הפשיח כשיבנה בית שלישי.

טו וכשם שהקריבו הנשיאים, בחנפת המזבח, דברים שאין כמותן לדורות, והקריבו בשבת--כך הנשיא מקריב חנפתו בשבת לעתיד, באשר מכרש שם.

טז וכן קרבנות שהקריבו בימי עזרא הבאים מהשבי--מלואים היו, ואין נוהגין לדורות. אבל דברים הנוהגין לדורות--הם דברי תורה שפרשנו, כמו שהעתיקו מפי משה רבנו: אין להוסיף עליהם, ולא לגרע.

יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוקי אבותינו

שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך

ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמונית.

"עשירית האיפה" על תורת כהנים

מאת הנשר הגדול אספקלריה המאירה שר התורה
מרן רבינו קוה"ק יצחק יהודה יחיאל זצללה"ה זיע"א
האדמו"ר מקאמרנא

מצינו נאמר בתו"כ: "ושער בנגע הפך לבן מכאן אמרו שתי שערות עיקרן משחיר וראשן מלבין טהור עיקרן מלבין וראשם משחיר טמא וכמה יהא בלבנונית • ר' מאיר אומר כל שהוא, וחכמים אומרים כשיער • ר"מ אומר שלא יהא בני אדם מדמין שבגולם הם נידונים • אלא חוד שער לבן טמא • ושאינו לבן טהור" [עכ"ל]

וכתב רבינו: "ושער כנגע • כנגע משמע סמוך לנגע • ולכן בעינין שיהיה עיקרן מלבין: וכמה שיעור הלבן ס ב ר ר"מ כל שהוא • אע"פ שבשיעור השיער עצמו מודה ר"מ לכעינין איזה שיעור • או שיעור לכוף ראשן כר' ישמעאל • או כלי לקרוץ בצפורן כר"א או כר"ע דהתם נדה פ"י, אעפ"כ בשיעור הלבנונית סברת ר"מ דדי בכל שהוא וחכמים אומרים כשיער היינו כשיעור השיער כך שיעור הלבנונית ואם השערות ארוכים יותר • המותר אפילו שחורין אין ככך כלום, שבגולם שהם נידונין דהיינו גוף השער כלומר שיהיה כל השער מעיקרו עד ראשו לבן • אלא חוד דהיינו ראש השער מלבין די, ור"מ לשיטתו דסבר [פרה סוף פרק ב'] דהכל הולך אחר הנראה דהיינו ראש השער ע"ש ושאינו לבן בראשו טהור".

[עשירית האיפה תזריע פרק ב' א' (ג)]

משניות סדר קודשים

מסכת מנחות פרק ב

ב,א הקומץ את המנחה לאכול שייריה או להקטיר קומצה למחר-- מודה רבי יוסי בזה שהוא פיגול, וחייבין עליו כרת. להקטיר לבונה למחר-- רבי יוסי אומר, פיגול, ואין בו כרת; וחכמים אומרים, פיגול, וחייבין עליו כרת. אמרו לו, מה שנת מן הזבח. אמר להן, שהזבח דמו ובשרו ואימוריו אחד, והלבונה אינה מן המנחה.

ב,ב שחט שני כבשים לאכול אחת מן החלות למחר, הקטיר שני בזיכין לאכול אחד מן הסדרים למחר-- רבי יוסי אומר, אותה החלה ואותו הסדר שחישב עליו-- פיגול, וחייבין עליו כרת; והשני-- פסול, ואין בו כרת. וחכמים אומרים, זה זה פיגול, וחייבין עליו כרת. נטמאת אחת מן החלות או אחד מן הסדרים-- רבי יהודה אומר, שניהם יצאו לבית השריפה, שאין קרבן ציבור חלוק; וחכמים אומרים, הטמא בטומאתו, והטהור ייאכל.

ב,ג התודה מפגלת את הלחם, והלחם אינו מפגל את התודה. כיצד: השוחט את התודה לאכול ממנה למחר, היא והלחם מפוגלין; לאכול מן הלחם למחר-- הלחם מפוגל, והתודה אינה מפוגלת. הכבשים מפגלין את הלחם, והלחם אינו מפגל את הכבשים. כיצד: השוחט את הכבשים לאכול מהן למחר, הן והלחם מפוגלין; לאכול מן הלחם למחר-- הלחם מפוגל, והכבשים אינן מפוגלין.

ב,ד הזבח מפגל את הנסכים, משקדשו בכלי, דברי רבי מאיר; והנסכים אינן מפגלין את הזבח. כיצד: השוחט את הזבח לאכול הימנו למחר, הוא ונסכיו מפוגלין; להקריב נסכיו למחר-- נסכיו מפוגלין, והזבח אינו מפוגל.

ב,ה פיגול בקומץ ולא בלבונה, בלבונה ולא בקומץ-- רבי מאיר אומר, פיגול, וחייבין עליו כרת; וחכמים אומרים, אין בו כרת, עד שיפגל את כל המתיר. ומודים חכמים לרבי מאיר במנחת חוטא ובמנחת קנאות, שאם פיגול בקומץ-- שהוא פיגול, וחייבין עליו כרת: שהקומץ הוא המתיר. שחט אחד מן הכבשים לאכול שתי חלות למחר, והקטיר אחד מן הבזיכין לאכול שתי סדרים למחר-- רבי מאיר אומר, פיגול, וחייבין עליו כרת; וחכמים אומרים, אין בו כרת, עד שיפגל את כל המתיר. שחט אחד מן הכבשים לאכול הימנו למחר-- הוא פיגול, וחברו כשר; לאכול מחברו למחר, שניהם כשרים.

מסכת זבחים פרק ב

ב,א כל הזבחים שקיבל דמן זר, אונן, טבול יום, מחוסר בגדים, מחוסר כיפורים, ושלא רחץ ידיים ורגליים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי כלים, ועל גבי בהמה, ועל גבי רגלי חברו-- פסול. קיבל בשמאל, פסול; ורבי שמעון מכשיר. נשפך על הרצפה, ואספו-- פסול. נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד, נתן את הניתנין למטן למעלן, ואת הניתנין למעלן למטן, ואת הניתנין בחוץ בפנים, ואת הניתנין בפנים בחוץ-- פסול, ואין בו כרת.

ב,ב השוחט את הזבח לזרוק דמו בחוץ, או מקצת דמו בחוץ, להקטיר אימוריו בחוץ, או מקצת אימוריו בחוץ, לאכול בשרו בחוץ, או כזית מבשרו בחוץ, או לאכול כזית מעור האליה בחוץ-- פסול, ואין בו כרת. לזרוק דמו למחר, או מקצת דמו למחר, להקטיר אימוריו למחר, או מקצת אימוריו למחר, לאכול בשרו למחר, או כזית מבשרו למחר, או לאכול כזית מעור האליה למחר-- פיגול, וחייבין עליו כרת.

ב,ג זה הכלל: כל השוחט והמקבל והמהלך והזורק-- לאכול דבר שדרכו לאכול, ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר, חוץ למקומו-- פסול, ואין בו כרת; חוץ לזמנו-- פיגול, וחייבין עליו כרת, ובלבד, שיקרב המתיר כמצותו.

ב,ד כיצד קרב המתיר כמצותו: שחט בשתיקה, קיבל והילך זרק חוץ לזמנו, או ששחט חוץ לזמנו, קיבל והילך זרק בשתיקה, או ששחט וקיבל והילך זרק חוץ לזמנו-- זה הוא שקרב המתיר כמצותו. כיצד לא קרב המתיר כמצותו: שחט חוץ למקומו, קיבל והילך זרק חוץ לזמנו, או ששחט חוץ לזמנו, וקיבל והילך זרק חוץ למקומו, הפסח חוץ למקומו, או ששחט וקיבל והילך זרק חוץ למקומו, או החטאת ששחט שלא לשמן, קיבל והילך זרק חוץ לזמנו, או ששחט חוץ לזמנו, קיבל והילך זרק שלא לשמן, או ששחט וקיבל והילך זרק שלא לשמן-- זה הוא שלא קרב המתיר כמצותו.

ב,ה לאכול כזית בחוץ וכזית למחר, כזית למחר וכזית בחוץ, כחצי זית בחוץ וכחצי זית למחר, כחצי זית למחר וכחצי זית בחוץ-- פסול, ואין בו כרת. אמר רבי יהודה, זה הכלל: אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום-- פיגול, וחייבין עליו כרת; ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן-- פסול, ואין בו כרת. וחכמים אומרים, זה זה פסול, ואין בו כרת. לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית-- כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו

שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך

